

historiske Berettigelse indtil denne Dag. Det er ikke paa Ekspropriation, denne Lovgivning og denne Udvikling af baade smaa og store Jordbrug har hvilet. Det giver os den stærke Ballast, som maaske kan hjælpe os over de Vanskeligheder i mange Retninger, vi staar overfor: At Forholdet ikke er saaledes, vil man ikke kunne føre et eneste Bevis i Marken for, man kan saa tale om mange andre Ting, man kan tale om Ekspropriation, man kan tale om Former, som kan være bedre, det kan i og for sig ingen kontrolere, fordi der intet som helst er; man kan pege paa, men vi, der holder paa den bestaaende Form for Jordeje, kan pege paa — og det har den højtærede Landbrugsminister efter min Mening saa slaaende ført i Marken i den store Landbokommission —, at indtil nu har det vist sig, at dette var en sund og god Udvikling, og ikke alene det, men en Udvikling, der havde Bæreevne til at bære gennem onde Dage og Evne til at kunne udvikle sig rigt og frodigt i gode Dage.

Jeg skal slutte disse Bemærkninger med at gentage min Henstilling til den højtærede Landbrugsminister, om det ikke vilde være betimeligt i den kommende Rigsdags-samling at faa en samlet Behandling af Lovgivningen med Hensyn til Jords Udstykning og Sammenlægning, og jeg skal henstille saa indtrængende, som jeg kan, til Udvalget, at det vil fremskaffe alle Oplysninger, ikke alene angaaende Egholm, men angaaende alle de Jordbrug, der er oprettede efter Loven af 4. Oktober 1919. Thi saa mange Oplysninger har vi faaet, at det heraf fremgaar, at det er nødvendigt at komme til Bunds i Sagen. Det er ikke nok, at Jordlovsudvalgets Formand kommer og siger: Jeg tager Ansvaret for det hele. Jeg havde nær sagt, at det ærede Medlem kan slet ikke tage noget som helst Ansvar i saa Henseende, naar han vil gøre det, er det efter min Mening Pral og intet andet. Vi har alle et Ansvar i denne Sag, vi maa sætte os ind i disse Forhold, som der er klaget saa stærkt over, og for at vi kan gøre det, og for at hver enkelt kan tage sin Stilling til Sagen, maa vi have at vide, hvorledes Forholdene i det hele ligger, thi jeg tror ikke paa og sympatiserer ikke med, at man nu, da de vedkommende har faaet et saadant Jordbrug og har sat deres Ar-

bejde og deres opsparede Kapital ind deri, kan sige: Kan I ikke klare jer — og der vil jo altid være nogle, som ikke kan klare sig — saa maa I gaa, saa kan i tage Madkassen paa Nakken, og saa kan andre rykke ind. Der maa fremskaffes en Ordning af dette Forhold, Staten kan ikke staa ligegyldig overfor det. Derfor er det nødvendigt at faa Oplysninger frem, som vi kan bygge paa, thi vi kan ikke bygge paa Jordlovsudvalgets Formands Garanti; den betyder intet i dette Spørgsmaal.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Olufson har Ordet for en kort Bemærkning.

Olufson: Maa jeg takke det ærede Medlem Hr. N. C. Jensen for den Tilslutning, han gav mit Krav om, at man skulde have Oplysninger frem om Jordlovgivningen, før man fortsatte. Og naar det ærede Medlem kræver Oplysninger om Loven af 4. Oktober 1919, formoder jeg, at han ogsaa vil støtte mig i mit Krav om, at vi kan faa fuldstændige Oplysninger frem med Hensyn til, hvorledes det er gaaet Stats-husmændene fra første Færd indtil nu.

Jeg vil takke det ærede Medlem, fordi han vil støtte os i vort Krav om, at man ikke med koldt Hjerte slaar Haanden af disse Mennesker paa Egholm og de øvrige rundt omkring paa Præstegaardsjorderne. Det er efter vor Mening en Fejl ved Loven, der bevirker, at de er kommet i denne Kalamitet, men naar de er kommet deri, kan man ikke slaa Haanden af dem og sige: I ligger, som I har redet, det er jeres egen Skyld; I har været fuldstændig klare over, hvad I gik ind til; vi har intet Ansvar derfor.

Det ærede Medlem Hr. Ulrich talte mange og kønne Ord om Nybyggernes Kaar, men det ærede Medlem mindede mig noget om et gammelt Veis, jeg har læst i en Bog: Naar Krokodillen ynksomst græder, den allersnarest Folk opæder. Thi det ærede Medlem talte mange og kønne Ord, men udtalte ikke noget som helst om, at han eller hans Parti vilde være med til at hjælpe disse Mennesker. Det ærede Medlem sagde, ganske vist sidste Gang, han havde Ordet, at nu havde Ministeren bebudet et Lovforslag, og saa haabede han, at man ogsaa